

Arrest

nr. 136 016 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende een bevel tot terugdrijving van 5 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN DER BEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster trad op 24 september 2010 in het huwelijk met de heer C. S., van Belgische nationaliteit.

Verzoekster werd op 15 maart 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie.

Verzoekster vertrok in december 2014 op vakantie naar Oeganda.

Op 5 januari 2015 kwam verzoekster met vlucht TK1943 aan op de luchthaven van Zaventem.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 januari 2015 de beslissing tot terugnijving. Deze beslissing die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“(…) de heer / mevrouw :

*naam **Farias Cardenas** voornaam **Karen Stephani***

*geboren op **25.08.1987** te **Lima** geslacht (m/v) **Vrouwelijk***

*die de volgende nationaliteit heeft **Peru** wonende te […]*

*houder van het document **Nationaal Paspoort van Peru** nummer **C119578**
afgegeven te **Peruana** op : **13.01.2012***

*houder van het visum nr. […] van het type […] afgegeven door […]
geldig van […] tot […]
voor een duur van […] dagen, met het oog op : […]*

*afkomstig uit **Istanbul** met **TK1943**, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :*

(…)

(C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf
(art. 3, eerste lid, 1°/2°)²*

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum Type C om het Belgisch grondgebied te betreden. Betrokkene poogt het grondgebied te betreden met een verblijfstitel van België, waarbij na consultatie van het Rijksregister blijkt dat betrokkene afgevoerd werd van ambtswege sinds 29.11.2013 waardoor de verblijfstitel dus niet langer als geldig kan beschouwd worden.

(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Krachtens de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

2.3. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 43 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

2.4. De Raad benadrukt dat uit het feit dat verzoekster meent bepaalde gegevens anders te moeten appreciëren geen schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan afgeleid worden. Uit het concrete betoog ter ondersteuning van het middel, lijkt verzoekster immers niet te betwisten dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk is gemotiveerd maar betwist hij wel dat de motieven die hem werden meegedeeld de bestreden beslissing in rechte en in feite kunnen verantwoorden, blijkt dat de verzoekster niet de formele motiveringsplicht maar de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert (cf. RvS 2 februari 2010, nr. 200.386). Het opgeworpen middel dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden. In deze roept verzoekster een schending in van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. De Raad stelt vast dat de loutere vaststelling dat verzoekster op 29 november 2013 van ambtswege werd afgevoerd van het vreemdelingenregister niet zonder meer toelaat te besluiten dat zij niet langer een recht op verblijf van langer dan drie maanden kan laten gelden. De afvoering van het vreemdelingenregister laat toe te concluderen dat verzoekster geen gekende officiële woonplaats heeft in het Rijk en dat zij verondersteld wordt het Rijk te hebben verlaten. Het gegeven dat een vreemdeling voor een korte periode het Rijk verlaat, doet op zich zijn/haar recht op verblijf niet teniet. De wetgever heeft in artikel 19 van de vreemdelingenwet in dit verband overigens duidelijk aangegeven dat een vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en die het Rijk verlaat gedurende één jaar het recht op terugkeer kan laten gelden. De voorwaarden in verband met het recht op terugkeer worden verduidelijkt in artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 39, § 7 van dit koninklijk besluit stelt in dit verband dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

In onderhavige zaak blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster op 14 december 2014 vanuit Brussel vertrokken is naar Oeganda (printafdruk van vliegtuigtickets van Brussel naar Entebbe via Istanbul en terug, op naam van verzoekster). Voorts blijkt uit de door verzoekende partij toegevoegde stukken aan het verzoekschrift dat verzoekster op 25 augustus 2014 een arbeidsovereenkomst sloot met de firma Valemo uit Knokke-Heist. Ter staving van haar effectieve tewerkstelling bij voornoemde firma legt verzoekster tevens loonfiches neer voor de maanden september, oktober en november 2014. Hieruit blijkt dat verzoekster zo zij al effectief België verlaten zou hebben na 29 november 2013 haar afwezigheid nooit langer dan een jaar zou hebben kunnen bedragen aangezien ontegensprekelijk vaststaat dat zij vanaf september 2014 in vast loonverband was tewerkgesteld. Verzoekster toont derhalve aan dat zij ondanks de vaststelling dat zij ambtelijk geschrapt was uit het vreemdelingenregister België niet voor een lange periode heeft verlaten. Het gegeven dat verzoekster werd afgevoerd van het vreemdelingenregister heeft ook niet tot gevolg dat automatisch mag worden aangenomen dat haar verblijfskaart die het bewijs vormt van de toekenning van een verblijfsrecht (*in casu* tot 15 maart 2016) ongeldig zou zijn geworden.

De Raad benadrukt voorts dat artikel 3 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een vreemdeling slechts kan worden teruggedreven “*behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen*” en dat artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de binnenkomst en het

verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden slechts mogen geweigerd worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of van volksgezondheid. Verweerder heeft in de bestreden beslissing nergens naar één van voormelde redenen verwezen en er blijkt niet dat verzoekster die nog steeds gehuwd is met een Belgische man en in het bezit is van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet langer zou kunnen beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie, noch dat verweerder formeel een einde aan haar recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie zou gesteld hebben.

Derhalve kan worden vastgesteld dat verzoekster een ernstig middel heeft aangebracht.

2.6. Inzake de vereiste van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet verzoekster uiteen dat zij reeds vier jaar in België woont, getrouwd is met een Belg en hier een privéleven heeft uitgebouwd. Zij heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en indien de bestreden beslissing zou worden uitgevoerd dreigt zij voor lange tijd niet op het werk te verschijnen waardoor haar overeenkomst zou worden ontbonden. Zij heeft tevens een ruime vrienden- en familiekring uitgebouwd en volgt een opleiding '*Marketing Effects*' als werkstudent.

2.7. Uit de stukken aan de Raad voorgelegd blijkt dat verzoekster sedert enkele maanden tewerkgesteld is bij een firma met een contract van onbepaalde duur. Indien de bestreden beslissing zou worden uitgevoerd dreigt zij voor lange tijd niet op het werk te verschijnen waardoor haar overeenkomst zou worden ontbonden. Het verlies van een vaste tewerkstelling kan niet worden afgedaan als een louter financieel nadeel dat dat eenvoudig kan worden hersteld. In economisch moeilijke tijden is het namelijk niet evident om op korte termijn een nieuwe tewerkstelling te vinden.

Verzoekster heeft een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering is aangetoond en dat voldaan is aan de cumulatieve vereisten bepaald in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet leidt tot het besluit dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5 derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verder fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER